

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Miluše Doškové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **V. D.,** zastoupeného Mgr. Hanou Kuncovou, advokátkou se sídlem Pod Višňovkou 23, Praha 4, proti žalovanému: **Finančnímu ředitelství v Praze,** se sídlem Žitná 12, 120 00 Praha 2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2005, č. j. 8 Ca 226/2005 - 27,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

Včas podanou kasační stížností brojil žalobce (dále též „stěžovatel“) proti shora uvedenému rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 4. 2004, č. j. 83/04-110. Tímto rozhodnutí žalovaný zamítl odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru na daň z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997, vydanému dne 16. 1. 2002 Finančním úřadem Praha – západ (dále též „finanční úřad“), č. j. 6522/02/060912/3422.

II.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvedl, že prokázal svá plnění, tj. fakturaci na své zákazníky nejen fakturami, smlouvami, jako je to v případě společnosti D., a. s. a O., a. s., ale i svědeckými výpověďmi. Ze svědecké výpovědi P. P., vedoucího oddělení dopravy

společnosti D., a. s., B. ze dne 20. 9. 2001 před Finančním úřadem v Benešově vyplývá, že nevylučuje možnost spolupráce společnosti G. s. r. o. se stěžovatelem. Z další svědecké výpovědi pana Ing. J. P., ekonomického ředitele společnosti O. T., a. s. vyplývá, že společnost G., s. r. o., jejíž jednatelkou je I. Š., byla iniciátorem zahájení spolupráce mezi O. T., a. s. a stěžovatelkou. Ze svědecké výpovědi pana Ing. P. Š., ze společnosti S., s. r. o. vyplývá, že jejich zaměstnanec pan K. měl oprávnění, aby prostřednictvím společnosti G. s. r. o. byl sjednán kontakt stěžovatele se společností S., s. r. o. Z doplněného prohlášení zaměstnance pana K. ze dne 25. 6. 2002 je seznatelné, že společnost G., s. r. o. vystupovala ve věci zprostředkování mezi stěžovatelem a společností S., s. r. o. Stěžovatel dále odkázal na svědeckou výpověď paní I. Š. ze dne 12. 4. 2002, kde uvedla, že společnost G., s. r. o. zprostředkovala mezinárodní přepravu pro společnosti B., D. R., O., U., C., D., H.. Tato svědkyně zároveň vypověděla, že stěžovatel potřeboval vědět celou obchodní strategii výše uvedených společností. Na základě těchto skutečností není pravdou, že by stěžovatel neunesl důkazní břemeno, naopak všemi možnými prostředky prokázal zprostředkování mezinárodní přepravy a poradenství, která mu poskytla společnost G., s. r. o.

Stěžovatel dále uvádí, že společnost G. s. r. o. vystavovala faktury s předmětem plnění „poradenství při zprostředkování obchodních kontaktů v mezinárodní dopravě“ a tyto faktury byly správcem daně a žalovaným uznány jako oprávněné ve smyslu § 24 zák. č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „d. ř.“). Tyto faktury odpovídají nejenom předmětu podnikání společnosti G., s. r. o., ale i předmětu podnikání stěžovatele. Faktury stejného typu správce daně za období let 1995 a 1996 v plné výši uznal, ale neuznal stejné zdanitelné plnění v roce 1997. Stěžovatel konstatuje, že během celého daňového řízení prokázal, že předmětné plnění je shodné na dotčených neuznaných daňových dokladech stejně jako na daňových dokladech, které žalovaný uznal.

Z provedeného dokazování podle stěžovatele jednoznačně vyplývá, že společnost G., s. r. o. jejímž jménem jednala paní I. Š., předmětné obchody, tj. objednávky na dopravu pro stěžovatele zprostředkovala. Vzhledem k tomu, že mnoho zákazníků stěžovatele znalo paní Š. již z jejího dřívějšího pracoviště C. , a. s., nezkoumali, zda provádí zprostředkování prostřednictvím společnosti G. , s. r. o. Stěžovatel rovněž poukázal na skutečnost, že ujednání mezi stěžovatelem a společností G., s. r. o. podléhají obchodnímu tajemství. Proto je samozřejmé, že vyslechnutí zástupci odběratelů služeb stěžovatele neznali vzájemnou dohodu mezi společností G., s. r. o. a stěžovatelem.

Stěžovatel dále uvedl, že je zřejmé, že městský soud nezhodnotil řádně posuzované daňové doklady, když je zkoumal pouze z hlediska formálního obsahu, ale neposuzoval, je z věcného hlediska, čímž porušil zásadu daňového řízení uvedenou v § 2 odst. 7 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků v platném znění (dále jen „d. ř.“). Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod č. 125/2004 Sb. NSS. Městský soud a správce daně porušil rovněž i zásadu uvedenou v § 2 odst. 3 d. ř.

Podle stěžovatele městský soud použil šikanózní výklad práva, přestože příjmy z faktur stěžovatele společnost G., s. r. o. řádně odvedla, tak jako odvedla i DPH, tzn. že ve finále dojede de facto k dvojímu zdanění. Stěžovatel v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2005, č. j. 2 Afs 140/2004 - 155.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti zároveň požádal o přiznání odkladného účinku.

Z výše uvedených důvodů navrhl stěžovatel rozhodnutí městského soudu zrušit a vrátit mu věc k dalšímu řízení.

III.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že stěžovatel v daňovém řízení neprokázal, že by kontakty mezi ním a jeho odběrateli v roce 1997 a 1998, které byly předmětem provize, byly výsledkem zprostředkovatelské činnosti společnosti G., s. r. o. Z daňového šetření bylo zjištěno, že kontakty stěžovatele s odběrateli zprostředkovala p. Š., ale tyto kontakty byly uzavřeny již před roky 1997, 1998, v některých případech i před založením společnosti G., s. r. o. Sám stěžovatel v žalobě uvádí, že G., s. r. o. pečovala o předmětné zákazníky a udržovala obchodní kontakty – nejednalo se tedy již o zprostředkování, které mělo být předmětem smlouvy a které bylo fakturováno. Podle smlouvy o zprostředkování měly být předmětem zprostředkování s následnou provizí kupní smlouvy, tedy jednotlivé přepravní zakázky uzavírané v letech 1997 a 1998. Žalovaný dále uvedl, že v případě, kdy stejnou činnost mohla vykonávat na základě živnostenského oprávnění paní I. Š., jako fyzická osoba a zároveň i společnost G., s. r. o., kde je paní Š. jediným společníkem a statutárním orgánem, je pro daňové řízení rozhodné prokázání toho, kdo z uvedených osob předmětnou činnost vykonával. K návrhu na odkladný účinek stěžovatel uvedl, že případný odkladný účinek by neměl žádný vliv na výši penále.

IV.

Kasační stížnost je podle § 102 a násl. s. ř. s. přípustná a podle jejího obsahu jsou v ní namítány důvody odpovídající ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., neboť stěžovatel namítá, že městský soud nesprávně posoudil právní otázku, zda stěžovatel prokázal, zda od společnosti G., s. r. o. přijal zdanitelná plnění (zprostředkování obchodních případů v mezinárodní dopravě).

Rozsahem a důvody kasační stížnosti je Nejvyšší správní soud podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. vázán.

V.

Ze správního a soudního spisu Nejvyšší správní soud získal následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti kasační stížnosti. Správcem daně byla u stěžovatele provedena daňová kontrola daně z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 1997. Ve zprávě o kontrole č. j. 183769/01/060932/1383 je uvedeno, že v průběhu daňové kontroly stěžovatel neprokázal, že náklady za zprostředkování obchodních případů v mezinárodní dopravě v celkové výši 1 475 600 Kč, doložené fakturami obchodní společnosti G., s. r. o. č. 970107, 970108, 970109, 970110, 970111 a 970212, byly dle ust. § 5 odst. 1 a ust. § 24 odst. 1 zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů v platném znění (dále jen „zák. o dani z příjmů“), náklady na dosažení zajištění a udržení zdanitelných příjmů. Na základě této zprávy byl vydán dodatečný platební výměr, kterým byla doměřena daň ve výši 556 168 Kč. Tento platební výměr stěžovatel napadl odvoláním, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím. V odůvodnění tohoto rozhodnutí setrval na stanovisku správce daně uvedeném ve výše uvedené zprávě o daňové kontrole.

Toto rozhodnutí stěžovatel napadl žalobou, kterou městský soud zamítl. V odůvodnění svého rozhodnutí uvedl, že v průběhu daňového řízení nebylo zpochybněno, že kontakty

stěžovatele na odběratele zprostředkovala paní I. Š.. Faktury za zprostředkování vystavila nikoliv paní I. Š., ale společnost G. s. r. o. a tyto dvě osoby nelze libovolně zaměňovat. Na tom podle městského soudu nemění nic ani skutečnost, že paní Š. je jednatelkou předmětné společnosti. Jestliže stěžovatel tvrdil, že od společnosti G., s. r. o. přijal určité plnění a vynaložil na to určité výdaje, pak byl povinen toto své tvrzení prokázat (§ 31 odst. 9 d. ř.), přičemž nesl riziko, že nedokáže-li své tvrzení prokázat, nebude moci uplatnit nárok na odečtení těchto výdajů pro zjištění základu daně z příjmů.

VI.

Podáním ze dne 4. 5. 2006 vzal stěžovatel zpět svůj návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud přezkoumal kasační stížností napadené rozhodnutí městského soudu a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Prokazování zdanitelných plnění uskutečněných v souvislosti se smlouvami o zprostředkování je velmi problematické, neboť se jedná o služby, jejichž výstupem není konkrétní hmotný nebo jinak hmatatelný výstup (srov. např. Kobík, J., Šperl, J. Dokazování v daňovém řízení, Aspi Publishing, Praha 2004, s. 132 a násl.). Tyto smluvní typy jsou z toho důvodu často využívány ke krácení daní. Povinností správce daně je proto zkoumat, zda ke zprostředkování skutečně došlo. V zájmu daňového subjektu na druhé straně je, aby nad rámec svých běžných obchodních potřeb shromažďoval důkazy, které mohou prokázat, že k předmětným zprostředkováním skutečně došlo, neboť důkazní břemeno ohledně faktické realizace zprostředkovatelských služeb, náklady na něž chce daňově uplatnit, je na jeho straně.

Podle § 642 zákona č. 513/1991 Sb., Obchodního zákoníku, ve znění pozdějších předpisů (dále jen obch. zák.) *smlouvou o zprostředkování se zprostředkovatel zavazuje, že bude vyvíjet činnost směřující k tomu, aby zájemce měl příležitost uzavřít určitou smlouvu s třetí osobou, a zájemce se zavazuje zaplatit zprostředkovateli úplatu (provizi)*. Předmětem plnění ze strany zprostředkovatele je tedy vyvíjení činnosti směřující k zákonem definovanému účelu (zajištění příležitosti pro zájemce, aby tento mohl se třetí osobou uzavřít určitou smlouvu). Zájemce, který chce tyto výdaje uplatnit ve smyslu § 24 zák. o dani z příjmů, tedy musí v první řadě prokázat, že zprostředkovatel skutečně vyvíjel pro něho zprostředkovatelskou činnost. Musí tedy prokázat, že zprostředkovatel jednal způsobem, který mohl objektivně sloužit (či o němž se zprostředkovatel mohl rozumně domnívat, že by měl objektivně sloužit) k zajištění příležitosti k uzavření smluv zájemce se třetími osobami.

Především tedy je nutné, aby zájemce prokázal, že zprostředkovatel v jeho zájmu ve vztahu ke třetím osobám vůbec jednal (a to ať již ve vztahu přímo k nim či ve vztahu k osobám, o nichž se zprostředkovatel mohl rozumně domnívat, že na tyto třetí osoby budou působit ve prospěch zájemce). Vzhledem k velmi různorodým způsobům jednání, které zde připadají v úvahu, bude na zájemci, aby si zajistil přiměřené záznamy (příp. svědectví) o jednání zprostředkovatele; typicky jimi budou záznamy či zprávy zprostředkovatele o provedených jednáních s konkrétními osobami či záznamy o tom, kterým konkrétním osobám či na jaká konkrétní místa (např. těm útvarům oslovovaných právnických osob, které měly na starosti investice či nákup materiálu) byly zasílány podklady s údaji o zájemcem nabízených službách či zboží a co bylo jejich obsahem. Důležitá v této

souvislosti bude identifikace, s kým a kdy bylo jednáno či komu (kam) a jaké materiály byly zasílány, neboť z této informace bude lze posoudit, zda zprostředkovatel vyvíjel svoji aktivitu ve vztahu k osobám, o nichž se mohl rozumně domnívat, že mohly rozhodovat či (ať již přímo nebo zprostředkovaně) působit na k rozhodnutí oprávněné osoby v tom směru, aby zájemce získal příležitost k uzavření smlouvy, a zda tato aktivita byla svojí povahou, rozsahem, obsahem a náklady na ni vynaloženými přiměřená cíli, který jí měl být dosažen.

Není vyloučeno, že samotná osoba zprostředkovatele (jeho autorita v určitém podnikatelském prostředí či oboru činnosti, důvěra, kterou k němu mají určití klíčoví lidé působící u oslovovaných třetích osob, apod.) výrazně napomáhá tomu, aby zájemce získal příležitost k uzavření smlouvy. Pokud zájemce jako daňový subjekt něco takového tvrdí, tj. tvrdí, že právě proto uzavřel smlouvu o zprostředkování s určitou osobou, musí jednak prokázat její specifické či výjimečné znalosti, schopnosti, kontakty či jiná „aktiva“, jednak musí prokázat, že tyto kontakty byly také ve prospěch daňového subjektu jako zájemce reálně „nasazeny“, tj. že zprostředkovatel vskutku ve prospěch zájemce působil. Je zřejmé, že v některých případech bude obtížné takový důkaz podat, neboť působení zprostředkovatele bude natolik „intimní“ (a možná se pohybující natolik blízko mezí zákonem dovoleného), že zprostředkovatel nebude ochoten poskytnout zájemci potřebnou součinnost k osvětlení toho, že a jakým způsobem ve prospěch zájemce působil. Na důkazním břemenu zájemce jako daňového subjektu to však nic nemění; ostatně ne všechny výdaje, které daňový subjekt vynaloží, budou daňově uznatelné – takovými budou jen ty z nich, u nichž daňový subjekt jejich z hlediska zákona relevantní vlastnosti prokáže. Je pak na daňovém subjektu, aby při úvahách o rentabilitě svého podnikání zvážil i skutečnost, zda se mu určité specificky vynaložené výdaje na získání nových zakázek podaří daňově uplatnit, anebo zda v určité míře musí počítat s tím, že půjde o výdaje daňově neuplatnitelné.

K námitce stěžovatele, že obchodní partneři stěžovatele nezkoumali, zda paní Š. provádí zprostředkování prostřednictvím společnosti G., s. r. o, nebo jako fyzická osoba, Nejvyšší správní soud uvádí následující: Pokud ze svědecké výpovědi vyplývá, že svědek znal nebo využil ke zprostředkování paní Š., neznamená to ještě, že tato svědecká výpověď prokazuje, že v daném případě byla zprostředkovatelem společnost G., s. r. o. To, že je paní Š. jedinou společnicí a jednatelkou této společnosti neznamená, že veškeré právní nebo faktické úkony, které paní Š. vykoná, jsou přičitatelné zároveň společnosti G., s. r. o., obzvláště za situace, kdy její jednání bylo lze přičíst i paní Š. jako osobě podnikající na základě živnostenského oprávnění, případně jako osobě jednající za společnost C., a. s.

Nejvyšší správní soud souhlasí s hodnocením městského soudu i žalovaného, že výpovědi vyslechnutých svědků, jakož i jejich prohlášení a prohlášení stěžovatele, neprokazují, že by ke zprostředkování fakticky došlo – neplyne z nich jakákoli kauzalita mezi jednáním zprostředkovatele (společnosti G., s. r. o.) a tím, že zákazníci stěžovatele s ním uzavřeli příslušné smlouvy.

Stěžovatel ve své kasační stížnosti uvádí, že ze svědecké výpovědi Pavla Pokorného, vedoucího oddělení dopravy společnosti D., a. s., B. ze dne 20. 9. 2001 před Finančním úřadem v Benešově vyplývá, že nevylučuje možnost spolupráce společnosti G. s. r. o. se stěžovatelem. To že předmětný svědek nevylučuje možnost, že ke zprostředkování došlo, v žádném případě toto zprostředkování neprokazuje.

Z další svědecké výpovědi pana Ing. J. P., ekonomického ředitele společnosti O. T., a. s. podle stěžovatele vyplývá, že společnost G., s. r. o., jejíž jednatelkou je I. Š., byla

iniciátorem zahájení spolupráce mezi O. T., a. s. a stěžovatelkou. Tento závěr podle Nejvyššího správního soudu z dané výpovědi nelze učinit. V protokolu o ústním jednání, při kterém byl tento svědek vyslechnut (č. j. 28680/01/088930/3079), je např. uvedena tato odpověď svědka: „ *Smlouva o spolupráci mezi firmou V. s. a O. T. a. s. o zajišťování přepravy, byla uzavřena v roce 1996 po ukončení spolupráce s firmou C. v oblasti prodeje konfekčních výrobků. S firmou G. s. r. o. nebyla uzavřena žádná smlouva* ***a ani nebylo jednáno****.“* Předmětný svědek pouze dosvědčil účast paní Š. na zprostředkování tohoto obchodu.

Ze svědecké výpovědi pana Ing. P. Š., ze společnosti S., s. r. o. dle stěžovatele vyplývá, že jejich zaměstnanec pan Kratochvíl měl oprávnění, aby prostřednictvím společnosti G., s. r. o. byl sjednán kontakt stěžovatele se společností S., s. r. o. Nejvyšší správní soud z protokolu o ústním jednání ze dne 27. 9. 2001, č. j. 146233/01/10391414414, zjistil, že tento svědek např. vypověděl, že: *„Není mi známo, že by společnost G. s. r. o. , potažmo její zástupkyně I. Š. zprostředkovávala obchodní případy mezi S. a V. D..“* Oprávnění pana K. bylo potvrzeno v tak obecné rovině, že z něj nelze usuzovat, že ke zprostředkování skutečně došlo. Stěžovatel ve své kasační stížnosti argumentuje prohlášením pana K. ze dne 25. 6. 2002, kde tento účast společnosti G., s. r. o. na zprostředkování potvrdil. Jak však Nejvyšší správní soud ze správního spisu zjistil, ve svém prohlášení ze dne 19. 9. 2000 stejný svědek uvedl, že předmětné obchody zprostředkovala paní I. Š., pracující pro společnost C. a. s. Důkazní síla doplněného pozdějšího prohlášení ze dne 25. 6. 2002 je tedy velmi problematická a lze opět konstatovat, že faktické zprostředkování společností G., s. r. o. nebylo prokázáno.

Stěžovatel dále odkázal na svědeckou výpověď paní I. Š. ze dne 12. 4. 2002, ze které vyplývá, že společnost G., s. r. o. zprostředkovala mezinárodní přepravu pro společnosti B., D. R., O., U., C., D., H.. Jak ale bylo zjištěno ze správního spisu zástupci těchto společností ani v jednom případě nepotvrdili účast společnosti G., s. r. o. na zprostředkování (viz. např. protokol o ústním jednání č. j. 27164/02/265970/8282, kdy ing. J. K. finanční ředitel společnosti H., vypověděl, že zprostředkovatelskou činnost společnosti G., s. r. o. nezjistil a není mu o ní nic známo, dále např. protokol, č. j. 33649/02/01932/3182, kdy paní M. V., jednatelka společnost D. –R. spol. s. r. o. vypověděla, že: „*Mezi společností D. –R. spol. s. r. o. a V. D. firma G., s. r. o nevystupovala jako zprostředkovatel“).* Nejvyšší správní soud znovu zdůrazňuje, že prokázání účasti pani Š. nelze automaticky považovat za prokázaní účasti společnosti G., s. r. o.

Stěžovatel dále uvedl, že je zřejmé, že městský soud nezhodnotil řádně posuzované daňové doklady, když je zkoumal pouze z hlediska formálního obsahu, ale neposuzoval, je z věcného hlediska, čímž porušil zásadu daňového řízení uvedenou v § 2 odst. 7 d. ř. Toto ustanovení určuje povinnosti správce daně **v průběhu daňového řízení**. Městský soud tak mohl maximálně pochybit, když shledal, že k porušení tohoto ustanovení nedošlo, což se však, z důvodů výše uvedených, nestalo. Ze stejných příčin není důvodná ani námitka, že městský soud poručil ust. § 2 odst. 3 d. ř. Z těchto důvodů není případný ani odkaz stěžovatele na rozhodnutí publikované ve Sb.NSS pod č. 125/2004.

K námitce stěžovatele, že faktury stejného typu správce daně za období let 1995 a 1996 v plné výši uznal, ale neuznal stejné zdanitelné plnění v roce 1997, Nejvyšší správní soud uvádí, že předmětem sporu jsou zdanitelná plnění uskutečněná (nebo je o nich tvrzeno, že byla uskutečněna) ve zdaňovacím období roku 1997. Nejvyšší správní soud se zabýval posouzením právní otázky, zda stěžovatel prokázal, že od společnosti G., s. r. o. přijal

zdanitelná plnění (zprostředkování obchodních případů v mezinárodní dopravě) ve zdaňovacím období roku 1997.

Rovněž není důvodná námitka stěžovatele, že v předmětné případě došlo k šikanóznímu výkladu práva, protože daň z příjmu z faktur stěžovatele společnost G., s. r. o. řádně odvedla, tak jako odvedla i DPH, tzn. že ve finále dojede de facto k dvojímu zdanění. Jak již bylo uvedeno výše ne všechny výdaje, které daňový subjekt vynaloží, budou daňově uznatelné – takovými budou jen ty z nich, u nichž daňový subjekt jejich z hlediska zákona relevantní vlastnosti prokáže (v daném případě prokáže splnění podmínek § 24 zák. o dani z příjmů). To však neznamená, že tato zdanitelná plnění nejsou předmětem daně z příjmu na straně toho kdo z nich měl prospěch. Nejvyšší správní soud správní soud v této souvislosti neshledal žádný vztah mezi projednávaným případem a právním názorem vyjádřeným v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 5. 2005, č. j. 2 Afs 140/2004 - 155, na který stěžovatel v souvislosti s touto stížní námitkou odkázal.

VIII.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění žádných z důvodů kasační stížnosti uplatňovaných stěžovatelem a kasační stížnost proto podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona. Žalovaný správní orgán měl ve věci úspěch, nevznikly mu však náklady řízení o kasační stížnosti přesahující rámec jeho běžné úřední činnosti. Soud mu proto náhradu nákladů řízení nepřiznal (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. října 2006

JUDr. Miluše Došková
předsedkyně senátu